

3

A MAGIKUS MUZSIKUS

Neil Patrick Harris

3

Theo Stein-Meyer imád a Szemfüles Szemfényvesztők tagja lenni.

Hegedűvonójával, lebegtető képességével, rendíthetetlen nyugalomával és kifogástalan modorával teszi teljessé a csapatot. Aztán egy Emily nevű lány csatlakozik hozzájuk, és úgy tűnik, hogy csak ő érti meg a feszültséget, amit a fiú érez a zene és a mágia, a család és a barátok között.

Aztán egy híres hasbeszélő érkezik a városba, és a Szemfényvesztők biztosak benne, hogy (hátborzongató bábujaival együtt) valami rosszban sántikál. Mivel mentoruk, Vernon úr elutazott, és a barátok között forrong a feszültség, kétségessé válik, hogy össze tudnak-e fogni, hogy megállítsák a gonosz Smaragdkör újabb tagját.

Megtudhatod a választ, ha elolvasod a harmadik mágikus kalandot, amely tele van nem várt fordulatokkal, és minden eddiginél több varázslattal!

amely

A MÁGIKUS MUZSIKUS

Neil Patrick Harris

— részlet —

EGY

Theo Stein-Meyer gyakran álmodott a repülésről.

Ezek az álmok azzal kezdődtek, hogy hanyatt feküdt az ágyán. Szülei a folyosó végén, a szobájukban horkoltak. Aztán Theo mintha varázslat hatása alatt állt volna, több arasznyival a matraca fölött lebegett. Az ablakhoz sodródott, kinyitotta, és az ablakkeretbe kapaszkodva fejjel előre kihúzta magát az éjszakába. Az égen repülés, siklás, forgás olyan természetes volt neki, ahogy a ház mögötti ketrecekben tartott kedvenc házi galambjai is repültek. Egyszerűen csak erősen koncentrálnia kellett, és a teste már indult is.

Fel! Fel! Fel! Még feljebb!

Ahogy mozgását irányította az égen, Theo úgy érezte magát, mint amikor a hegedűjén játszott – élénk, szökellő, a levegőbe hasító dallamokat alkotott. A repülés arra is emlékeztette, ahogy bűvös hegedűvonójával tárgyakat

emel fel és táncoltat a csodálkozó közönség előtt. Tudjátok, a zene és a varázslat volt Theo két legnagyobb öröme. És akkor érezte magát a legeslegjobban, ha a kettőt egyszerre művelhette. Nemrégiben azonban egyik éjszakai repüléses álma rosszra fordult. Meglátta, ahogy odalent egy sötét alak suhan át a városon. Magas férfi, fején cilinder, vállán pelerin. A férfi arca árnyékban maradt. Kis utcákon osont, házakba lesett be. Theo a magasból hallotta, hogy a férfi olyan varázsigéket kántál, amik az embereket rossz cselekedetek elkövetésére veszik rá.

A férfi neve Kalagan. Miatta volt minden baj és gond, amibe Theo és barátai az utóbbi időben belekeveredtek. Az igazi Kalagan hipnotizőr volt, aki sok-sok évvel ezelőtt élt Bányavölgy városában, de segédei a nyár folyamán többször is megjelentek Bányavölgyben. Az volt a céljuk, hogy Kalagan gonosz praktikáit folytassák, ám a Szemfüles Szemfényvesztők megakadályozták őket ebben. Theo attól tartott, hogy Kalagan hamarosan visszatér Bányavölgybe, hogy saját kezűleg bánjon el a Szemfüles Szemfényvesztőkkel.

Az álomban Theo lejjebb ereszkedett az égből, hogy hallhassa, miket mond Kalagan, aki egy sikátor sötétjébe húzódott. Az épületek közötti árnyékok egyre sötétedtek, egyre veszélyesebbnek tunktek, és a férfi egyre hangosabban suttozott.

– *Meg... kell... állítani... a Szemfüles Szemfényvesztőket... meg kell...*

Kalagan Theóról és barátairól beszélt.

A hipnotizőr hirtelen hátrafordult, és a repülő Theo után nyúlt, aki felsikoltott, ahogy Kalagan a föld felé húzta.

– *Meg... kell... állítani... a Szemfüles Szemfényvesztőket... meg kell...* – üvöltötte a varázsló.

Theo erre rögtön felriadt. Lepedőjébe gabalyodva zihált. Kiszabadította magát a lepedőből, és mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjon. Reszketve lépett az ablakhoz. A láthatár közelében a fasornál derengő fény keltette életre a késő nyári reggelt. Vajon Kalagan a közelben van és őt nézi? Minden csendes volt, de Theo tudta, hogy a csend és mozdulatlanság nem tart sokáig. (Hiszen a világ már csak ilyen.) Egyelőre azonban hagyta, hogy a csendesség irányítsa, és visszaaludt.

Aznap Bányavölgy városában felélénkült az élet, nagy volt a nyüzsgés. A városközpont körül autók köröztek, különös boltok és standok előtt haladtak el, a sofőrök parkolóhelyet kerestek, ami egyáltalán nem volt könnyű. Családok sétáltak a járdákon, öltönyös férfiak, elegáns hölgyek jártak ki-be a városháza és a bíróság épületéből.

A levegő langyos volt, kissé párás, de időnként egy-egy szellő mindenkinek enyhülést hozott. Ha a városlakók és a városba látogatók jól figyeltek, hallhatták a szellővel terjedő édes dallamot; hegedűszó volt, keringő. A zenész egy frakkba öltözött fiú; a városi park zenepavilonjában játszott, a városi Ki mit tud? versenyre gyakorolt.

Theo kezében táncolt a vonó a húrokon. Barátai, Carter, Leila, Ridley, Olly és Izzy a pavilonnál álltak. Theo lábánál játék mackó ugrált, lebegett, mintha varázslattal kelt volna életre. Amikor Theo gyorsabban kezdte játszani a keringőt, a mackó gyorsabban ugrált; amikor Theo lassított, a mackó álmodozó mozdulatokkal mozgott, mintha hallaná a zenét.

Ahogy a dal a vége felé közeledett, a maci emelkedni kezdett Theo előtt. Egy lábnyira, két lábnyira, három, négy lábnyira! És amikor Theo az utolsó hangot játszotta, egyik kezével hirtelen elhúzta a vonót, a másikkal a játék mackó felé kapott. Az utolsó pillanatban azonban Theo a távolban sötét ruhás alakot pillantott meg. Nem sikerült elkapnia a mackót, a levegőbe markolt.

Pontosan úgy nézett ki, mint a gonosz ember az álmaiban.

– Theo!

Theo pislogott, körülnézett és azt látta, hogy barátai bámulnak rá. Megborzongott. Nem volt biztos abban, hogy nem csak kápráztott-e a szeme.

– Mi történt? – kérdezte Ridley. Vörös fürtjei valósággal vibráltak, ahogy fejét ingatta. – A végéig nagyon jó volt!

– Elnézést – szólott Theo egészen elpirulva. – Elkalandoztak a gondolataim.

– Az utóbbi időben mindannyiunknak elkalandoznak a gondolatai – jegyezte meg Leila, azzal odalépett Theo-hoz, és bátorítón megszorította a karját.

– Az én gondolataim nem egyszerűen kalandoznak, hanem időnként egyenesen elszöknek – mondta Olly.

– Hegyet másznak... – jelentette ki ikertestvére, Izzy.

– Barlangásznak.

– Az én gondolataim gőzhajóval utaztak a Déli Sarkvidékre – mondta Izzy széles mosollyal.

– Az én gondolataim összebarátkoztattak egy jegesmedvével – tromfolt rá Olly.

– Nem stimmel a kontinens – szólt közbe Ridley. Megnyomott egy gombot kerekesszéke karfáján, mire a „rossz válasz” hangjelzés reccsent a pavilonban. Aztán elmosolyodott.

– A Szemfüles Szemfényvesztők nagyon sok mindent átéltek együtt – mondta Carter. – Semmi gond nincs az-
zal, hogy néha nem tudunk megfelelően figyelni valamire.

Ridley felsóhajtott.

– A nem figyelés egyáltalán nem lesz segítségünkre a vetélkedőn. Nagyon is figyelnünk kell. A díj olyan sok pénz, hogy nem lehet félvállról venni.

A Bányavölgy tehetségkutató versenyéig már csak két hét volt hátra. Sok városlakó nevezett már operaénekléssel, hula tánccal, kötél tánccal, talajtorna gyakorlattal, monológ előadással és sok más mutatvánnyal.

– Ki veszi félvállról? – kérdezte Carter. – Annyi pénzt még életemben nem láttam. Ha győzünk, mindenkinek vissza tudom fizetni a segítséget, amit Bányavölgybe érkezésem óta kaptam. És ha marad még pénz, veszek belőle egy olyan szép szekrényt, amit a híres bűvészek használnak, ha embereket akarnak eltüntetni a színpadon!

– Senkinek nem tartozol semmivel – jelentette ki Leila. – Illetve időnként talán egy-egy mosollyal. Ha nye-

rünk, veszek egy Leila-méretű akváriumot, hogy gyakorolhassam a lélegzet-visszatartást a zubbonyomból szabadulás közben.

– Én és Olly olyan arany orrú tánccipőt veszünk, amilyet még nem látott a világ – tette hozzá Izzy.

– Csak a magad nevében beszélj, húgom! – felelte Olly. – Én inkább befizetném magamat színpadi harcművészet oktatásra, hogy fel tudjam venni a harcot, ha legközelebb meg kell küzdenünk Kalagan gazembereivel.

– Miért nem *igazi* harcművészeti leckéket veszel? – tette fel a kérdést Ridley, csodálkozóan pislogva. – Akkor a színpadon kívüli harcra is fel lennél készülve.

Olly szeme tágra nyílt.

– Ez nagyon jó ötlet!

Ridley bólintással nyugtázta az elismerést.

– Ilyen nagy pénzjutalomból a tolószékemet fejleszteném egy-két újítással, amiken nemrégiben dolgoztam. Átalakíthatnám versenyautóvá is. És repülőgéppé. Tanká! Akkor senki nem húzna ujjat velünk – mondta, és Theóra pillantott, aki megint a távolba nézett. – És te, Theo? Te mire költenéd a nyereményt?

Theo visszazökkent.

– Én ejtőernyőzést tanulnék. A csukott ernyős siklást – felelte egyszerűen. Még egyszer körbenézett, a sötét alakat kereste, aztán lement a lépcsőn, és felvette a mackót. – Hol is tartottunk?

– El akarod próbálni a végét még egyszer? – kérdezte Ridley. – *Majdnem* sikerült.

A szavak zsongtak a fejében. *Majdnem* sértésnek vette. De pici kora óta ismerte Ridley-t, és tudta, hogy nem sértésnek szánta.

– Korábban már teljesen hibátlanul elő tudtam adni ezt a trükköt. Most elvonta a figyelmemet valami – magyarázta Theo. – Jöhet a következő!

Ridley lépett a pavilon pódiumára, és egy fürt banánt vett elő a széke háttámlájára akasztott szatyorból. Önkéntest kért a közönségből (Leilát), hogy válasszon egyet, és hámozza meg. Amikor azonban Leila lehúzta a banán héját, a gyümölcs belseje szeletekben hullott a földre.

Carter következett. Tetőtől talpig hatalmas selyemköpönyegbe burkolózott. Az ikreket kérte, hogy vegyék le róla. Megtették. Carter feje azonban eltűnt. A pavilonban botorkált, mígnem beleütközött Izzybe, aki még kezében tartotta a köpönyeget. Carter újra belebújt. Néhány másodperccel később, amikor ledobta magától, újra megjelent a feje.

– Ez egyenesen csodálatos! – kiáltott fel Ridley.

– Hetek óta dolgozom rajta.

– Gyakoroljuk a finálét? – kérdezte Leila.

– Mindenképpen gyakorolnunk kell a te számodat – felelte Ridley. – De biztos, hogy az legyen az utolsó jelenet?

– Később eldönthetjük, hogy ki lesz az utolsó fellépő. Egyelőre azonban... – mondta Leila, és Theóra mutatott.

Theo állához emelte a hegedűt. Hamis hang reccsent a városi parkban. Gyalogosok torpantak meg a szemközti utca járdáján.

– Menjenek tovább! – szólt Ridley hangosan. – Nincs itt semmi látnivaló!

Leila csak pislogott a Ridley-től megszokott nyers modorra, és folytatta. Az ő jelenete a Vernon Bűvös Boltjában néhány hete történt betörést idézte fel. Amikor

Kalagan emberei, a „Komor Bohócok” el akarták lopni Mr. Vernon fontos noteszét.

Theo kísérte a jelenetet, búskomor dallamot játszott, miközben Leila puha fehér kötéllel megkötözte a bohócokat (akiket Carter, Olly, Izzy és Ridley játszott). A meg-elevenített gazemberek egyenes sorban, kezüket maguk előtt tartva álltak a pavilonban.

– Bányavölgy kedves közönsége! – szólta Leila a közelben sétálókhoz. – Bűvészklubunknak önkéntesre lenne szüksége, aki ellenőrzi, hogy ezek a csomók szilárdak. Hajlandó valaki segíteni?

A pázsitról felfigyeltek néhányan a felhívásra, de nem voltak biztosak abban, hogy közelebb menjenek-e. Aztán ismerős fiúk ötös csoportja kelt át az úttesten.

Theo nyakkendője megbillent. Sikoly hallatszott a húrjairól.

– Majd mi segítünk! – mondta a legerősebb fiú, azzal odalépett a pavilon alsó lépcsőjéhez. A többiek jobbról-balról mellé álltak. Közelebből nézve Theo egészen biztos volt abban, hogy ők voltak azok az erőszakos alakok, akik a nyár elején zaklatták őket. Összerándult a gyomra, bordái bizseregtek.

Carter, Olly, Izzy és Ridley össze volt kötözve Leila kötelével, és ők is olyan riadtnak tűntek, mint Theo. Ekkor meglepetésére Leila a legnagyobb fiút a pavilon dobogójára hívta:

– Lépj csak fel! Hogy hívnak?

– Tudod, hogy Trevor vagyok – felelte a fiú.

Theo emlékezett arra, hogy Leila jól ismerte ezeket a fiúkat, mivel az osztálytársai voltak. Mivel Theo magániskolába járt, szerencsére ritkábban találkozott velük.

Leila odasúgta a rosszfiúnak:

– Csak semmi tréfa, Trevor!

Trevor súgva válaszolt:

– De én egészen mulatságos vagyok.

És széles, fogvillantó mosollyal nézett Leilára.

– Elég mulatságosan nézel ki – mormogta Ridley. Trevor komoran nézett rá.

Theo legszívesebben középük lépve követelte volna, hogy a fiú menjen le a pódiumról, de a nyelve valahogy a szájpadról távozott.

Leila magas, szinte sipító hangon szólította fel:

– Kérlek, ellenőrizd a csomókat, Trevor, és győződj meg arról, hogy valóban szorosan összekötöttem a barátaimat!

– Örömmel – felelte Trevor vigyorogva, azzal erősen meghúzta a Carter csuklójára kötött csomót; olyan erősen, hogy megcsípte vele a rózsaszín bőrt.

– Aúúúú! – jajdult Carter.

– Hé! Hagyd ezt abba! – kiáltott fel Ridley.

Trevor ezután Ollyhoz és Izzyhez lépett. Szorosabbra húzta a csomót a bokájukon.

Az ikrek felszisszentek.

– Elég lesz! – szólt Leila korholón, és elhúzta osztálytársa kezét a barátaitól. Trevor meglökte. Theo érezte, hogy egyre gyűlik benne a harag. Megindult, azzal a szándékkal akart odamenni, hogy hegedűvonójával fejbe veri az ellenséges fiút, ekkor azonban jobb ötlete támadt...

– Azt hiszitek, hogy olyan fantasztikusak vagytok? – mordult Trevor. – Egyáltalán nem vagytok jobbak nálunk.

Társai megvető, gúnyos mosollyal helyeseltek.

– Sosem mondtuk, hogy azok lennénk – mondta Leila. – Mi csak azt szeretnénk, hogy az emberek mosolyogjanak.

– Küldetés teljesítve – mondta Trevor. – Mosolygok. Leila tettetett mosolya eltűnt.

– Már nem sokáig – mormogta. Bólintott az összekötözött Szemfüles Szemfényvesztőknek, és feje felett tapsolt. Carter, Olly, Izzy és Ridley gyors mozdulatot tett.

A kötel eltűnt! A társaság a színpadon állt, szabadon, mint a madár.

Ha már a madaraknál tartunk...

Theo kinyitotta frakk zakóját, és a nagy fináléra tartogatott fehér galambokat szabadon engedte. A galambok a pavilon mennyezete körül köröztek. Theo a nyelvével csettintett, mire a madarak zuhanóbombázóként támadtak Trevorra, aki megtántorodott, és menekülni próbált az éles csőrök és karmok elől. A felső lépcsőn megbotlott, leesett, végül ledöntötte barátait. Halomban terültek el a pázsiton.

– Igazad volt! – jegyezte meg Olly a kötekedő fiúnak. – Tényleg mulatságos vagy!

– Igazi mulatsággyár – tette hozzá Izzy.

A galambok kirepültek a pavilonból, tettek néhány kört a park pázsitja felett. Trevor felállt, és egyenesen Theóra mutatott.

– Ezt még megbánod!

Theo megigazgatta frakkját, aztán kinyújtotta a nyelvet, és hosszú gúnyos hangot játszott hegedűjén. Nagy ívben mozgatta a vonót, mintha gúny-áriát vezényelne. A hang olyan meglepő volt, hogy a kötekedő fiúk megtorpantak, és csak bámultak rá.

Kedves barátaim, az a helyzet, hogy ez a zenei közjáték figyelemelterelés volt, klasszikus bűvésztrükk. Megállította a fiúkat annyi időre, hogy a galambok észrevegyék Theo jelét – azt, hogy a vonóval integet –, és cselekedjenek.

Kis fehér csomók toccsantak a kötekedő fiúk fejére. *Ploccs! Ploccs! Ploccs!*

– Pfuj! – kiáltott fel az egyik fiú, és felfelé nézett, amivel csak azt érte el, hogy a következő adag az orra hegyére toccsant.

– Ez meg mi? – kérdezte egy másik meglepetten, ahogy a madárürüléket törölgette a hajáról.

– Azok a madarak! – üvöltött a harmadik. – *Vécének* néznek minket!

– Undorító! – kiáltotta Trevor. – Futááás!

A rosszfiúk gyorsan szétszéledtek. Alig néhány pillanat telt el, a galambok a pavilon tetejére telepedtek.

– Mindenki jól van? – kérdezte barátait Theo.

– Egy kicsit fáj a csuklóm – mondta Carter. – De a kötéltrükk legalább bevált.

– Nagyszerűek voltatok – lelken-dezett Leila, és elővette a kötelet, amit rugó húzott be Ridley kerekesszékének rejtett rekeszébe. – Nagyszerűen viselkedtetek nyomás alatt.

– Nyomás alatt? – visszhangozta Carter. – Ez inkább kínzásnak tűnt.

– De megérte – mondta Izzy és Olly egyszerre.

Theo várta, hogy valaki a galambokat említse, de reményeit szertefoszlatta a taps. Valaki tapsolt.

A Szemfüles Szemfényvesztők körülnéztek. Theo aggodott, hogy a rosszfiúk jöttek vissza. De nem. Hosszú, szőke hajú lány tapsolt. Talpig feketébe volt öltözve. Fekete féloldalasan álló svájcisapkája is fekete volt. Lassan tapsolt, mintha óra ketyegne. Minden tenyércsattanáshoz a lába is mozdult. Közeledett a pavilonhoz.